

ISTORIA, SPAȚIU TEMPORAL DE MÂNTUIRE *

† **Bartolomeu I,**
Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului

Cunoaștem cu toții că ne ducem această viață în realitatea numită timp. Timpul este un interval pe care fiecare dintre noi trebuie să-l străbată. Fiecare, în timpul care i-a fost dat de Dumnezeu, trebuie să facă tot ceea ce se cere așa, încât intervalul acesta să se prelungească, iar persoana respectivă să cunoască un proces în infinitul veșnicei fericiri. De la crearea primului om până astăzi, oamenii au fost chemați de Dumnezeu să răspundă după vrednicia fiecăruia și să ducă chipul lui Dumnezeu ce se află în ei, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, spre asemănarea cu El în mod liber, în dragoste așa, încât să-și continue viața întru fericirea pe care o dă împreună-petrecerea cu Creatorul.

Nu alegerea căii întru fericire este în exclusivitate problema unei alegeri personale. Nu e vorba de a schimba necazurile, tristețile și suferințele pe care le avem aici, în lume, cu fericirea de dincolo de mormânt, ci de a obține, de a pregusta o mare parte din fericirea de la sfârșit încă de aici, din viața noastră pe pământ.

Sfântul Apostol Pavel, cel care a cunoscut fericirea care transcende viața în trup, a mărturisit că suferințele de acum nu premerg și nu sunt o condiție pentru vederea slavei care ni se va descoperi. Adică bucuria cea întru Hristos nu începe după încheierea călătoriei în viața de aici, de pe pământ, ci începe chiar de aici și, mai ales, este necesar să începă aici, ca cineva să treacă în siguranță din temporalitate în eternitate. Fiecare primește chemarea de la Dumnezeu într-un anumit moment al vieții sale, în momentul cel mai

* Discurs ținut la Universitatea „Dunărea de Jos“, cu prilejul primirii titlului de „Doctor Honoris Causa“ (octombrie 2000).

favorabil pentru a răspunde. Dumnezeu, desigur, în permanență bate la ușa inimilor noastre, dar zarva și gălăgia dinăuntru și concentrarea integrală a atenției numai asupra realităților moderne fac ca glasul lui Dumnezeu să nu se audă. „*Liniște, încetați, opriți-vă o clipă ca să cunoașteți și să auziți chemarea lui Dumnezeu extrem de dulce și delicată, chemare adresată prin cuvântul Său în Sfânta Biserică.*“

Cuvântul lui Dumnezeu S-a făcut Om desăvârșit pentru a birui stricăciunea și moartea.

Prima chemare făcută de Dumnezeu oamenilor a rămas fără răspuns, iar acest fapt a făcut ca neamul omenesc să fie lipsit de comunicare făcătoare de viață a omului cu Dumnezeu. Omul s-a lăsat călăuzit spre stricăciune, spre corupție și spre moarte, care a venit în lume pentru ca răul să nu rămână etern. Dumnezeu a continuat să-i cheme pe oameni la cunoașterea Sa și la mântuire. Chiar și cei care au dat ascultare acestei chemări nu au putut să depășească forma de degradare și coruptibilitate care îi însoțea ca o zestre greu de purtat. Tocmai de aceea Cuvântul lui Dumnezeu S-a întrupat și S-a făcut Om desăvârșit, fiind în același timp și Dumnezeu desăvârșit, capabil să biruiască stricăciunea și moartea, înviind din morți, făcându-se din nou Adam prin care noi moștenim acea trecere de la moarte la veșnicia atemporală. Ne aflăm în anul 2000 de la Întruparea Cuvântului lui Dumnezeu și puțini sunt cei care răspund chemării lui Dumnezeu și prosperă din punct de vedere spiritual.

Acum este vremea potrivită, timpul cel mai bun pentru a face ceva bun.

Aflându-vă la începutul celui de-al treilea mileniu după Hristos, dumneavoastră, studenți și studente, vă aflați în antecamera asumării răspunderilor pentru viața dumneavoastră și, într-un grad destul de mare, și pentru viața semenilor dumneavoastră. Ne întrebăm și vă întrebați, desigur: „*Întruparea Logosului divin în urmă cu 2.000 de ani are pentru mine anumite consecințe astăzi? Ce semnificație are Întruparea lui Hristos în anul academic 2000, în viața mea personală?*“ La început, desigur, toate clipele timpului s-au conceput sub aspectul său obiectiv, au aceeași valoare și oferă aceleași posibilități. Timpul e un factor neutru în viața noastră. În această

privință, Sf. Ap. Pavel spune tuturor: *Iată, acum este vremea potrivită, este timpul cel mai bun ca să faceți ceva*. Nici clipa de ieri, nici clipa de mâine nu se află în puterea noastră. Avem acum prilejul ca ceea ce nu am săvârșit până astăzi, să săvârșim acum, să facem primul pas care trebuie făcut și să fie un pas spre Mântuitorul Hristos, Stăpânul timpurilor și al vremilor.

Cunoașterea spirituală, asceza sau nevoița spirituală, cu ajutorul și harul lui Dumnezeu, alungă primejdiile în care pot cădea tinerii.

Cunoașterea umană este, desigur, folositoare pentru desfășurarea vieții noastre pe acest pământ. Acesta este și motivul pentru care se depun eforturi atât de mari pentru dobândirea cunoașterii umane în instituții de învățământ cum este aceasta. Dar aceasta își epuizează utilitatea pe tot parcursul vieții noastre în timp. Avem nevoie de o cunoaștere spirituală sau duhovnicească, o cunoaștere care ne învață cum trebuie să trăim ca să depășim în condiții normale această limită a temporalității, care este moartea și cum să trecem în siguranță în eternitatea lui Dumnezeu care ne așteaptă. Această cunoaștere spirituală e mai folositoare și pentru viața de aici, deoarece ne învață cum putem să evităm cursele, capcanele distructive în care cad mulți tineri și tinere, pierzându-și sau îngropându-și talantul, toți talanții cu care au fost înzestrați de Dumnezeu. Statistic, s-a constatat că cel mai mare procent dintre tinerii înzestrați în mod deosebit nu valorifică talentele pe care le au, deoarece se lasă prinși în tentaculele caracatiței diferitelor plăceri distructive. Cunoașterea spirituală, asceza sau nevinovăția spirituală alungă cu ajutorul și harul lui Dumnezeu această primejdie așa, încât în anul academic care începe suntem datori să ne îndreptăm privirea dincolo de limita acestui an universitar. Trebuie să vedem viața în mod previzionar până la sfârșitul ei pe acest pământ, până la „telosul“ veșnic al acesteia. Această intuiție a realităților ultime, a Eshatonului, nu anulează însă interesul nostru pentru cele pământești; dimpotrivă, face să crească zelul și râvna noastră și face să crească creativitatea noastră, ne scoate din egoismul animalic, egocentric al omului fără viitor și ne face prieteni adevărați ai lui Dumnezeu, devotați semenilor noștri, ai naturii, în care suntem chemați să trăim și să plinim intervalul de timp pe care pronia îl pune la dispoziția fiecăruia dintre noi. Cu privirile ațintite spre realitățile ultime, ne bucurăm de cele prezente, de așteptarea celor veșnice și îndoită este bucuria noastră pentru că ne bucurăm de darurile pe care le-am primit de la Dumnezeu în această viață.